

Біле мливо надіп'є із глека.
По вустах його день попливе,
Він рибалка, а мо' характерник?
Щойно в дзьобі приніс журавель,
У торбинці смачний полуденок.
Цей рибалка із тих прапрапра,
Які землю святу боронили.
Знає зілля цілюще для ран,
Пам'ятає – розриті могили.
Я наважуся і підійду,
В очі сиві блаженно загляну.
Отамане Сірку, клякне ртуть,
Погляд твій нетутешній, печальний.
Затремчу, через браму століть
Перейду струхлявілим помостом.
Погляд буде пекти і болить,
Ти, отамане, з'явишся в гості.

* * *

Ой, водице-водо,
Гасне смутком врода.
Місяць зранку плаче,
Лине болем кача.
Хто її зупинить?
Щастя в домовині.
Кулі цілять в небо,
Серце навпіл. Тепло
В домовині спати,
Не зносити шати,
Не допити трунків,
Молодих цілунків.
Ой, водице, досить,
Матінка голосить.
Між землею й небом
Споконвічна треба.
Колива три ложки,

На труні волошки.
Стягом вкрите віко,
Кача лине криком.
Відчаєм у тугу
Схилені хоругви.
Я мовчу, лиш небо
Гладить квітам стебла.

* * *

Я понесу в пелені ніжно небо
Туди, де зійшлися докупи шляхи.
Минаючи поле, минаючи греблю,
Там сурми сурмлять і ще кличуть в похід.
Там очі Мазепи бездонно-печальні,
Він мудрий, він знає, що буде біда.
Вже душі зрадливі конають на палях
І Ворсклоньки квилить кривава вода.
Там сльози вінчають мою Україну,
І круки на трупах, й болить під грудьми.
Поставлено вкотре її на коліна,
Хтось правду сказав: не зрікайся суми.
І долі своєї також не зрікайся,
Хоч тяжко плечам під вагою хреста.
Господь відкриває сади давні, райські,
Бо гетьман Мазепа молитву чита.

* * *

Ці дні, наче запах сосен,
Густі і в тривозі закличні.
А небо у пелені носить
Покраяну сонцем вічність.
Ти поруч, стоїш – ледь дишеш,
Бо крижень до качки озвався.
Слова ляжуть карбом віщі,
І лиш безтурботно карасик
Пірнає і знов пропливає,
Сріблясто виблискує спинка.